

да се сътятъ за насъ . . . Трѣбва да е станало грѣшка. Бързай, върни го! . . .

— Незнамъ отъ гдѣ е! Ние сме забравени хора . . .

Между паритѣ той забѣлѣжи едно кжече книга. Тя бѣ написана и Минко прочете слѣдното:

„Не мога да си не спомня за тебъ, моя спасителъ, прѣзъ деня, въ който се роди спасителя на човѣшкия родъ! Прѣдъ опасността да изгубишъ живота си, ти ме спаси отъ явна смъртъ Това бѣ прѣди десетъ години. Тогава азъ бѣхъ сиромасъ, искахъ да ти се отплатя. но нѣмахъ съ какво. Щастието ми се усмихна — съ честенъ трудъ станахъ богатъ. Едвамъ за вчера се научихъ за положението ти. Моля, приеми този скроменъ даръ, като свидѣтель на дълбоката ми благодарностъ.

Твой: *Алекси Ивановъ.*

Бащата не вѣрваше очитѣ си. Той се мъчеше да си припомни кога и какъ е спасилъ живота на тоя, що се явяваше въ тая минута като ангелъ спасителъ. . . .

